

आत्मानंद प्रकाश.

पुस्तक ६ मुं. विष्णु संवत् १९६७. आसो. अंक ३ जे.

श्रीमद् हेमचंद्र स्मृतित

श्री महावीर जिन स्तोत्र

(व्याख्या सहित.)

(लेखक भुनिराज श्री कर्पूरविजयजी महाराज)

अगम्यमध्यात्मविदामवाच्यं वचस्विनामकवतां परोक्षम् ।

श्रीवर्धमानाजिधमात्मरूपमहं स्तुतेर्गोचरमानयामि ॥ १ ॥

स्तुतावशक्तिस्तव योगिनां न किं गुणानुरागस्तु ममापि निश्चयः ।

इदं विनिश्चित्य तव स्तवं वदन् बाह्योऽप्येष जनोऽपराध्यति ॥ २ ॥

क सिद्धसेनस्तुतयो महार्था अशिक्षितास्त्रापकक्षा कचैषा ।

तथापि युथाधिपतेः पथस्यः स्वद्वज्रतिस्तस्य शिशुर्न शोच्यः ॥ ३ ॥

जिनेन्द्रयानेव विबाधसे स्म दुरन्तदोषान्विविधैरुपायैः ।

त एव चित्रं त्वदसूययेव कृताः कृतार्थाः परतीर्थनाथैः ॥ ४ ॥

यथा स्थितं वस्तु दिशमधीश न तादृशं कौशल्यमाश्रितोऽसि ।

तुरंगशृङ्गाण्युपपादयद्भयो नमः परेभ्यो नवपाण्डित्यैः ॥ ५ ॥

जगत्यनुध्यानबलेन शम्भत्कृतार्थयत्सु प्रसन्नं भवत्सु ।

किमाश्रितोऽन्यैः शरणं त्वदन्यः स्वर्मासदानेन वृथा कृपाढुः ॥ ६ ॥

૭૨

આત્માનંદ પ્રકાશ.

સ્વયં કુમાર્ગે દ્વપતાં નુ નામ પ્રદ્વમ્જમન્યાનપિ દ્વમ્જયન્તિ ।
 સુમાર્ગં તદ્વિદમાદિશન્તમસૂયયાન્ધા અવમન્વતે ચ ॥ ૭ ॥
 પ્રાદેશિકેજ્યઃ પરશાસનેજ્યઃ પરાજયો યત્તવ શાસનસ્ય ।
 સ્વદ્યોતપોતદ્યુતિદમ્બરેજ્યો વિરુમ્બનેયં હરિમણ્નસ્ય ॥ ૮ ॥
 શરણ્ય પુણ્યે તવ શાસનેઽપિ સંદેગ્ધિ યો વિપતિ પદ્યતેવા ।
 સ્વાદૌસતથ્યે સ્વહિતે ચ પથ્યે સંદેગ્ધિ વા વિપતિપદ્યતેવા ॥ ૯ ॥
 હિંસાદ્યસત્કર્મપથોપદેશાદસર્વવિન્મૂલ્લતયા પ્રવૃત્તેઃ ।
 નૃશંસપુર્વુષ્ઠિ પરિગ્રહાન્ન બ્રૂમસ્ત્વદન્યાગમમપ્રમાણમ્ ॥ ૧૦ ॥

ભાવાર્થ—૧ અધ્યાત્મી પુરૂષોને પણ જે અગમ્ય છે, બૃહસ્પતિ
 જેવા સમર્થ વિદ્વાનોવડે પણ અવાચ્ય છે, અને છદ્મસ્થ જ્ઞોને પરાક્ષ
 છે એવા શ્રી વર્ધમાન નામના ચરમ તીર્થંકર મહારાજની હું સ્તુતિ
 કરું છું.

૨ હે પ્રભો ! તારી સ્તુતિ કરવાને તો યોગી પુરૂષો પણ અશ-
 ક્ત છે. તેમ છતાં કેવળ લક્ષિતભરથી પ્રેરાયેલા તે તારી સ્તુતિ કરે છે-
 કરી શકે છે. તેવી રીતે ગુણાનુરાગ યા લક્ષિતભાવ તો મારે પણ દ્રઢ
 નિશ્ચય છે. એમ સમજીને તારી સ્તુતિ કરતો હું મૂર્ખ છતો કંઈ
 ભૂલ કરતો નથી. અર્થાત્ લક્ષિત ભાવથી પ્રેરાયેલો હું આપની સ્તુતિ
 કરવી ઠીક માનું છું.

૩ શ્રી સિદ્ધસેનસૂરિ જેવા સમર્થ વિદ્વાને કરેલી ગંભીર અર્થ-
 વાળી સ્તુતિ ક્યાં ? અને જેને બોલતાં પણ પુરૂં આવડતું નથી એવા
 મારી જેવા મૂર્ખે બનાવેલી સ્તુતિ ક્યાં ? બંનેમાં અંતર તો સ્વભા-
 વિક રીતે ઘણું મોટું જ છે, તો પણ હસ્તીરાજના પગલે ચાલનાર
 એવું તેનું બચ્ચું માર્ગમાં કવચિત્ કિંચિત્ સ્ખલાયમાન થાય તે કંઈ
 શોચ કરવા યોગ્ય નથી.

૪ હે જિનેશ્વર ! તપ સંયમાદિક વિવિધ ઉપાયોવડે જે રાગ
 દ્વેષાદિક હ્રુદ્દોષોનો આપે ક્ષય કર્યો છે તે દોષોનોજ અન્ય લોકિક

શ્રી મહાવીર જિન સ્તોત્ર.

૭૩

દેવોએ આપની ઈર્ષ્યાથીજ હોય નહિં ! તેમ સ્વીકાર કર્યો છે તે આશ્ચર્યકારક વાત છે.

૫ હે નાથ ! યથાસ્થિત વસ્તુ સ્વરૂપને કથન કરતા આપ અસમજસ ભાષી એવા આધુનિક પંડિતો જેવી કુશળતા બતાવતા નથી. શશલાને પણ શીંગડા લાવનાર એવા અન્ય મતાંતરીય નવીન પંડિતોને નમસ્કાર !

૬ હે શરણુ ! જગતમાં સદ્ધર્મ દેશના બળથી આપ સદા અત્યંત અનુગ્રહ કરતા છતાં અન્ય જનોએ સ્વમાંસ દેવા ઇચ્છા બતાવનારા બુદ્ધ દેવનો કેમ આશ્રય કર્યો; આ વાત જગતમાં ભારે ભ્રમ પેદા કરનાર નથી ? છે જ. કિંતુ બારીકીથી બુદ્ધદેવનું ચરિત્ર જોતાં તથા તદ્દનુયાયી જનોનું વર્તન નિહાળતાં સમદૃષ્ટિના મનનું સહજ સમાધાન થઈ શકે છે કે કૃપાનો ડોળા રચીને લોકોને ભ્રમજાળમાં જ નાખીને તેણે સ્વમતનો વિસ્તાર કરવા પ્રયત્ન કર્યો છે.

૭ ગુણદ્વેષી-ઈર્ષાલુ લોકો કુમાર્ગને લવી પોતે તો રૂએ છે જ, પરંતુ અન્ય જનોને પણ કુમાર્ગમાં પ્રવર્તાવી ભવસાયરમાં રૂખાવે છે. વળી પ્રબળ મોહ-ભિશ્યાત્વના ચોગે અંધ બનીને, સન્માર્ગગામીની, સન્માર્ગના જાણુની અને સન્માર્ગ બતાવનારની અવગણના-હેલના કરે છે.

૮ જેમ બજારમાંની કાંતિથી સૂર્યમંડળનો પરાભવ થયો અશક્ય છે તેમ એકાંતવાદી એવા અન્ય દર્શનો પણ હે પ્રભો ! તારા શાસનનો પરાભવ કદાપિ કરી શકે જ નહિં. તારું અનેકાંત શાસન સદા વિજયવંત છે.

૯ શરણુ કરવા લાયક અને પવિત્ર એવા આપના શાસનમાં જે મુગ્ધ આત્મા સંશય ધરે છે અથવા અશ્રદ્ધા કરે છે તે હિતભાગ્ય સ્વાદિષ્ટ, સત્ય અને સ્વહિતકારી પથ્ય ભોજનમાં સંશય અથવા અશ્રદ્ધા કરવા જેવું જ કરે છે. તેવા મંદ ભાગ્ય જનો કદાપિ આત્મોન્નતિ આધી શકતાજ નથી.

૭૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

૧૦ હિંસાદિક અસત્ કર્મકાંડ બતાવવાથી અનામ-અસર્વજ્ઞ જનોએ પ્રવર્તાવ્યાથી અને નિર્દય એવા દુર્બુદ્ધિ જનોએજ સ્વીકારવાથી અન્ય કપોલકલ્પિત આગમો અપ્રમાણ છે. એથી ખરી આત્મોક્તિ સાધી શકાતીજ નથી.

“કુદ્ધારામાં નિંદ્રાવશ મનુજની જગૃતિ.

(રાગ ગીરધારીના—)

બાઇ ભાઇરે પૈસો લ્યો કન્યા આપી, તેમાં સુખ મળે ન કદાપી.
 દેઈ દીકરી પૈસો લીધોરે, જગદીશ્વરથી નવ બીધોરે,
 થયો લોભી વિચાર નહિ કીધોરે, વેચી તેનેરે, નિશાસાની ધખની વ્યાપી;
 જે બાર વરસની બાળારે, જીવે શ્વામી જરાવસ્થા વાળારે,
 થાય દુરાચારીણી. તે દારારે, ભવબાળે રે, હુશે કોઈ પીતા પાપી;
 શ્વાન કરશે કીટક પડેરે, તેમ તનયા પૈસો નડેરે,
 દુઃખ પડે વિમાશી રહે રે, નીજ સ્વાર્થેરે, ઉછળતી કુપળ કાપી;—

લેખક.

નાથાલાલ અંબાલાલ જૈન.

રંગુન.

નીવાસી—નારદીપુર.

આત્મ જ્ઞાનનો સરલ—શુદ્ધમાર્ગ

(આત્મબોધ).

(ગતિક પૃષ્ઠ ૪૭થી ૫૩)

સમ્યક્ત્વ સ્વ- હવે જ્યારે આત્મબોધ પ્રાપ્ત કરવામાં સમ્યક્ત્વજ
 રૂપને પ્રતિપા- છેતો તેનું સ્વરૂપને પ્રતિપાદન કરવાને તેની ઉત્પ-
 દન કરવાને ત્તિની રીતિ આ પ્રમાણે છે.

તેની ઉત્પત્તિ
 રીતિ

કોઈ અનાદિ કાલનો મિથ્યાદષ્ટિ જીવ મિ-
 થ્યાત્વને લઈને અનંત પુદ્ગલ પરાવર્તન સુધી

આત્મજ્ઞાનનો સરલ-શુદ્ધ માર્ગ.

૭૫

આ અપાર સંસાર રૂપી ગહનમાં લમી લમી લવ્યપણુના પરિપા-
કને પામી તેને લઈ પર્વતની નદીના જલના વેગમાં ઘસડાતા પાષા-
ણના ઘસારાની જેમ માંડ માંડ અનાલોગથી નિવૃત્તિ એવા ચથા-
પ્રવૃત્તિ કરણરૂપ પરિણામ વિશેષથી ઘણું કર્મની નિર્જરા કરતો
અને થોડા કર્મને બાંધતો સંજી જીવપણું પ્રાપ્ત કરે છે. પછી પદ્મોપ-
મના અસંખ્યેય લાગથી ન્યુન એવા એક સાગરોપમ કોટીની સ્થિતિ-
વાલા આયુષ્ય શિવાયના સાત કર્મોને કરે છે. જીવને પોતાના હુષ્કર્મથી
ઉત્તમ થયેલ ઘાટા રાગ દ્વેષના પરિણામ રૂપ, કઠોર અને ઘાટા લાંબા
કાલની લાગેલ ગોપાએલ વક્રાંચિ (ગાંઠ) ના જેવો હુર્લેદ્ય અને પૂર્વ
કદિ નહીં ભેદાએલ અંચિ છે, એ અંચિ સુધી અલવ્ય જીવો પણુ ચથા-
પ્રવૃત્તિ કરણવડે કર્મને ખપાવી અનંતવાર આવે છે. અને તે અંચિ
દેશમાં રહેલ અલવ્ય જીવ અથવા લવ્ય જીવ સંખ્યેય અથવા અસં-
ખ્યેય કાલ સુધી રહે છે. તેમાં કોઈ અલવ્ય જીવ ચક્રવર્તી વગેરે અને-
ક રાજાએ એ જેમને શ્રેષ્ઠ પૂજા, સત્કાર, અને સન્માન આપેલ છે,
એવા ઉત્તમ સાધુએને જોવાથી, અથવા જીન સમૃદ્ધિના દેખવાથી
અથવા સ્વર્ગના સુખ વગેરેના પ્રયોજનથી દીક્ષા ગ્રહણ કરી દ્રવ્ય
સાધુપણુને પ્રાપ્ત કરી પોતાની મહત્તા વગેરેની અભિલાષાથી લાવ-
સાધુની જેમ પ્રતિલેખનાદિ ક્રિયાઓના કલાપને આચરે છે. અને તે
ક્રિયાનાબલથી ઉત્કૃષ્ટા નવમા ઐવેયક સુધી પણુ જાય છે. અને કોઈ
નવમા પૂર્વ સુધી માત્ર સૂત્રપાઠ જાણે અર્થ જાણતો નથી, કારણકે, અલ-
વ્ય જીવોને પૂર્વધર લખિધનો અલાવ છે, તેથી તે માત્ર દ્રવ્યશ્રુત મેલવે
છે. કોઈ મિથ્યાત્વી લવ્ય જીવ તો અંચિદેશમાં રહી કાંઈક ઉણા દશ
પૂર્વ સુધી દ્રવ્યશ્રુત મેલવે છે. એથીજ કાંઈક ઉણા દશપૂર્વસુધી શ્રુત પણુ
મિથ્યાશ્રુત થઈ જાય. કારણ કે, તે મિથ્યાત્વીએ ગ્રહણ કરેલ છે અને
જેને પૂર્ણદશપૂર્વ શ્રુત થાય તેને નિપ્રયે સમ્યક્ત્વ થાય છે, અને
બાકીના કાંઈક ઉણા દશપૂર્વધર વગેરેમાં સમ્યક્ત્વ થવાની ભજના છે
એટલે સમ્યક્ત્વ થાય અથવા ન પણ થાય. તેને માટે કલ્પભાષ્યમાં
નીચે પ્રમાણે કહ્યું છે—

૭૬

આત્માનંદ પ્રકાશ.

“ચતુદસ દસય અજિન્ને, નિયમા સમ્મં તુ સેસણ જયણા.”

એ પછી કોઈ મહાત્મા કે જેને પરમ નિવૃત્તિ-મોક્ષનું સુખ નહીં છે અને જેના અનિવાર્ય વીર્યનો વેગ ઘણી રીતે ઉદ્ભાસ પામેલો છે, તે મહાત્મા તીક્ષ્ણ અડ્ડાની ધારાની જેમ પરમ શુદ્ધ અધ્યવસાય વિશેષ રૂપ અપૂર્વકરણવડે જેનું સ્વરૂપ કહેવામાં આવ્યું છે, એવા અધિનો ભેદ કરી અનિવૃત્તિકરણમાં પ્રવેશ કરે છે. ત્યાં પ્રતિસમયે શુદ્ધ થતો તે તેજ કર્મોને નિરંતર અપાવતો અને ઉદય આવેલા મિથ્યાત્વને વેદતો તે જે ઉદય આવેલ નથી તેને ઉપશમ કરવારૂપ અતંતુર્દુર્ત કાલના પ્રમાણવાલા અંતરકરણમાં પ્રવેશ કરે છે.

અંતરકરણની સ્થિતિના મધ્યમાંથી દલિયા લઈ જ્યાંસુધી અંતરકરણના દલીયા સઘળા ક્ષય પામે ત્યાંસુધી પ્રથમની સ્થિતિમાં નાંખે છે. એવી રીતે અંતર્મુર્દુર્તના કાલે કરી સર્વ દલિયાનો ક્ષય થઈ જાય છે. તે પછી જ્યારે તે અનિવૃત્તિકરણ સમાપ્ત થાય અને ઉદ્ધીરણ કરેલ મિથ્યાત્વને લોગવવાથી ક્ષીણ થતાં, અને નહીં ઉદ્ધીરણ કરેલ મિથ્યાત્વને પરિણામ વિશેષથી રોકતાં ખારી જમીનની જેમ મિથ્યાત્વનો વિવર પામીને એટલે જેમ સંગ્રામને વિષે મોટો સુલટ વૈરીનો જય કરીને અત્યંત આહ્લાદને પામે તેમ કર્મ આપેલા માર્ગને પામીને પરમ ઉત્કૃષ્ટ આનંદમય અને અપાંદુરગતિક એવા ઉપશમ સમ્યક્ત્વને પામે છે. જ્યારે જીવ ઉપશમ સમ્યક્ત્વને પામ્યો તે વખતે જેમ ઉન્દાળાના તાપમાં તપાઈ ગયેલો કોઈ જીવ બાવનાચંદ્ર નથી અત્યંત શીતળતાને પામે છે, તેમ તે જીવને ઉપશમ સમ્યક્ત્વના રસથી પોતાના આત્માની અંદર અત્યંત શીતળતા પ્રગટ થાય છે. તે પછી ઉપશમ સમ્યક્ત્વને વિષે વર્તતો જીવ સત્તાને વિષે વર્તતા એવા મિથ્યાત્વને શોધી તેની ત્રણ પુજ રૂપે વ્યવસ્થા કરે છે. જેમ કોઈ મેણાના કોદરાને શોધે છે, તે શોધતાં કેટલાએક શુદ્ધ થઈ જાય છે, કેટલાએક અર્ધા શુદ્ધ થાય છે અને કેટલાએક તેવા ને તેવા જ રહે છે. એમ જીવ પણ અધ્યવસાયે કરીને જિનવચનની રૂચિને રોકનારા દુષ્ટરસનો ઉચ્છેદ કરી મિથ્યાત્વને શોધે છે, તે શોધતાં છતાં શુદ્ધ, અર્ધ શુદ્ધ અને અશુદ્ધ, એમ ત્રણ પ્રકારે થાય છે.

આત્મજ્ઞાનનો સરલ-શુદ્ધ માર્ગ.

૭૭

આ ત્રણ પુંજમાં જે શુદ્ધ પુંજ છે, તે સર્વજ્ઞ ભગવંતના ધર્મને વિષે સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિમાં રોકવાવાળો નથી; તેથી તે સમ્યક્ત્વ પુંજ કહેવાય છે, અને બીજો જે અર્ધ શુદ્ધ પુંજ છે, તે મિશ્રપુંજ કહેવાય છે. તે મિશ્રપુંજનો ઉદય થવાથી જિન ધર્મને વિષે ઉદ્દાસીનતા હોય છે, અને અશુદ્ધ પુંજના ઉદયથી અરિહંત—સિદ્ધાદિકેને વિષે મિથ્યાત્વપણાની પ્રાપ્તિનો ઉદય થાય છે, તેથી તે મિથ્યાત્વપુંજ કહેવાય છે, એટલે શુદ્ધદેવ અરિહંતને કુદેવ માને અને શુદ્ધ ગુરૂને કુગુરૂ માને તે મિથ્યાત્વ કહેવાય છે. તેજ અંતરકરણે કરી અંતર્મુદ્તિ કાલ પર્યંત ઐપશમિક સમ્યક્ત્વ અનુભવ્યા પછી તરતજ નિશ્ચયથી શુદ્ધ પુંજના ઉદયથી ક્ષયોપશમ સમ્યગ્દષ્ટિ થાય છે અને અર્ધ શુદ્ધ પુંજના ઉદયથી મીશ્ર અને અશુદ્ધ પુંજના ઉદયથી સાર્વાદન ગુણુ-સ્થાન ફરસવાપૂર્વક મિથ્યાદષ્ટિ થાય છે. તે સાર્વાદન ગુણુસ્થાન જઘન્યપણે એક સમય પ્રમાણુ અને ઉત્કૃષ્ટથી છ આવળી પ્રમાણુ છે. વળી પ્રથમનું ઉપશમ સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત થતાં કોઈ જીવ સમ્યક્ત્વની સાથેજ દેશવિરતિપણાને પામી પામે છે અને કોઈ જીવ પ્રમત્ત ભાવના છઠા ગુણુસ્થાનને પામે છે અને કોઈ જીવ સાર્વાદનગુણુસ્થાન પામી મિથ્યાદષ્ટિ પામી થાય છે. શતકની—બૃહદ્ ચૂર્ણીમાં તે વિષે કહ્યું છે—

જવસમ સમ્પ દિર્ઘી અંતરકરણવિત્રો કોઽ દેશવિરંપિ ॥

બ્રહ્મ કોઽ પમત્તજાવંપિ સાસાયણો પુણ નર્કિપિ બ્રહે ઇતિ ॥૧॥

બીજું કાંઈ ન પામે એમ કર્મગ્રંથનો અભિપ્રાય કહેલો છે. હવે સિદ્ધાંતનો અભિપ્રાય કહે છે—

અનાદિ મિથ્યાદષ્ટિ કોઈ ગ્રંથિલેહ કરીને તેવી રીતના તીવ્ર પરિણામ સાથે અપૂર્વકરણમાં આરૂઢ થઈ મિથ્યાત્વના ત્રણ પુંજ કરે છે, તે પછી અનિવૃત્તિ કરણના સામર્થ્યથી શુદ્ધ પુંજના પુદ્ગલો-ને વેદતા ઉપશમ સમક્રિત પામ્યા વગરજ તેને પ્રથમથીજ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત થાય છે.

અન્ય આચાર્ય વળી આ પ્રમાણે કહે છે. “યથાપ્રવૃત્તિ વગેરે

૭૮

આત્માનંદ પ્રકાશ.

ત્રણ ઠરણ ઠરીને અંતરઠરણને પહેલે સમયે ઉપશમ સમ્યક્ત્વ પામે-
છે, પણ તે ત્રણ પુંજને કરતો નથી અને તે પછી ઉપશમ સમ્યક્ત્વથી
પડી અવશ્ય મિથ્યાત્વમાં જ જાય છે. ” આ વિષે તત્ત્વ શું છે? તે
કેવળી ભગવાન જાણે છે.

હવે કદપ ભાષ્યને વિષે કહેલ ત્રણ પુંજનો સંક્રમણ વિધિ
ખતાવે છે—મિથ્યાત્વના દલિયા રૂપ જે પુદ્ગલો છે, તેમને ખેંચીને
જે સમ્યગ્દષ્ટિ તે જેના પરિણામ વિશેષ વધતા છે તે સમ્યક્ત્વ
અને મિશ્ર એ બંનેની મધ્યે સંક્રમાવે છે, અને સમ્યગ્દષ્ટિ મિશ્ર
પુદ્ગલોને સમ્યક્ત્વમાં સંક્રમાવે છે, અને મિથ્યાત્વી મિશ્ર પુદ્ગલોને
મિથ્યાત્વમાં સંક્રમાવે છે અને સમ્યક્ત્વના પુદ્ગલોને મિથ્યાત્વ મિથ્યા-
ત્વને વિષે સંક્રમાવે છે પણ મિશ્રમાં સંક્રમાવે નહીં—એ પ્રકારે પણ
મિથ્યાત્વ ક્ષીણ ન થયું હોય ત્યાંસુધી સમ્યગ્દષ્ટિએ નિયમાએ ત્રણ
પુંજવાલા હોય છે. મિથ્યાત્વનો ક્ષય થતાં નિમ્ને જે પુંજવાલા હોય
છે, અને મિશ્રનો ક્ષય થતાં એક પુંજવાલા હોય છે, અને સમ્યક્ત્વ-
નો ક્ષય થતાં ક્ષાયિક સમકિતી હોય છે, ઉપર જ્યાં જ્યાં સમ્યક્ત્વ,
મિશ્ર અને મિથ્યાત્વ એ ત્રણ શબ્દો યોજવામાં આવ્યા છે, ત્યાં ત્યાં
મોહનીય સબ્દ સાથે જોડવાથી સમ્યક્ત્વ મોહનીય, મિશ્ર મોહનીય
અને મિથ્યાત્વ મોહનીય એમ જુદા નામ પડે છે.

વક્ત્રી કર્મશ્રયના અભિપ્રાયે એમ છે કે, “ પહેલવેલો સમ્યક્ત્વ
પામેલો જીવ સમ્યક્ત્વમાંથી પતિત થઈ મિથ્યાત્વને પામ્યા છતાં
ફરીથી ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિવાલી કર્મ પ્રકૃતિને ખાંધે છે, અને સિદ્ધાંતના
અભિપ્રાય પ્રમાણે એમ છે કે, જેણે શ્રંથિલેહ ઠરી સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત કરેલ
છે, એવો જીવ સમ્યક્ત્વથી પતિત થઈ પુનઃ કર્મની ઉત્કૃષ્ટ સ્થિ-
તિ ખાંધતો નથી. આ સ્થલે સમ્યક્ત્વના વિચારને માટે ઘણી
ચર્ચા છે, પણ તે ખીજા શ્રેયોથી જાણી લેવું.

સમ્યક્ત્વ કેટલા પ્રકારનું છે? તેવી શંકા થતાં તેને દૂર કરવાને
સમ્યક્ત્વના લેહ ખતાવવામાં આવે છે—સમ્યક્ત્વ
સમ્યક્ત્વના લેહ. એક પ્રકારે છે, તેમ જ, ત્રણ, ચાર, પાંચ અને
દશ પ્રકારે પણ છે, એમ અનંતજ્ઞાની શ્રીતીર્થ-
કર ભગવાને કહેલું છે.

આત્મજ્ઞાનનો સરલ-શુદ્ધ માર્ગ.

૭૯

સમ્યક્ત્વનો એક પ્રકાર શી રીતે થાય ? તે કહે છે. તત્ત્વમધ્યાન એટલે તત્ત્વને વિષે શ્રદ્ધા તે સમ્યક્ત્વનો એક પ્રકાર છે. શ્રી જિનભગવાને ઉપદેશ કરી બતાવેલા જીવ-અજીવ વિગેરે પદાર્થને વિષે સમ્યક્ પ્રકારે જે શ્રદ્ધા એટલે ધારણાની રૂચિ તે સમ્યક્ત્વનો એક પ્રકાર છે.

સમ્યક્ત્વના દ્રવ્ય અને ભાવ એમ બે પ્રકાર થાય છે, જે પરિણામની વિશુદ્ધિથી મિથ્યાત્વિના પુદ્ગલોને વિશુદ્ધિ કરવા તે “દ્રવ્ય-સમ્યક્ત્વ” કહેવાય છે, એટલે તેમાં પુદ્ગલ દ્રવ્યને શોધી શુદ્ધ કરવાથી તે દ્રવ્ય શુદ્ધ થયું, માટે તે દ્રવ્ય સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે, અને જે તેના આધારભૂત થઈ જીવને જિનેશ્વરે કહેલા વચનને વિષે તત્ત્વ-શ્રદ્ધા થવી તે જીવનું “ભાવસમ્યક્ત્વ” કહેવાય છે.

વડી નિશ્ચય અને વ્યવહારના ભેદથી સમ્યક્ત્વ બે પ્રકારનું થાય છે. જ્ઞાન દર્શન અને ચારિત્ર રૂપ જે આત્માના શુભ પરિણામ તે “નિશ્ચયસમ્યક્ત્વ” કહેવાય છે. અથવા “જ્ઞાનાદિ પરિણામથી આત્મા અભિન્ન છે. એટલે જીવો નથી” આવું જે શ્રદ્ધાથી માનવું તે “નિશ્ચયસમ્યક્ત્વ” કહેવાય છે. તેને માટે કહ્યું છે કે—

“આત્મૈવ દર્શનજ્ઞાનચારિત્રાણ્યથવા યતે:

યત્તદાત્મક ઈવૈષ શરીરમધિતિષ્ઠતિ” ॥૧॥

યતિને આત્માજ દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્ર છે. કારણકે જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર રૂપજ આત્મા આ શરીરને વિષે રહેલો છે. કારણકે જ તે આત્માથી ભિન્ન હોય તો મુક્તિના હેતુ રૂપ થઈ શકતા નથી.

વળી નિશ્ચયથી પોતાનો જીવજ દેવ નિષ્પન્ન સ્વરૂપ વાલો છે તેમ પોતાનો આત્મા તત્ત્વ રમણરૂપ ગુરૂ પણ છે અને પોતાના જીવ નો જે જ્ઞાનદર્શન સ્વભાવ તેજ ધર્મ છે. તે શિવાય કોઈ બીજો નથી. આવું જે શ્રદ્ધાને તે નિશ્ચય સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે. આ સમ્યક્ત્વજ મોક્ષનું કારણ છે તેથી જીવને સ્વરૂપના જ્ઞાન વિના કર્મક્ષયરૂપ મોક્ષ થતોજ નથી.

૯૦

આત્માનંદ પ્રકાશ.

અરિહંત ભગવાન તે દેવ છે, સુધર્મનેા ઉપદેશ આપી મોક્ષ-
માર્ગને દેખાડનાર તે ગુરૂ છે, અને કેવલી ભગવંતે કહેલો દયામૂલ
ધર્મ તે ધર્મ છે, ઇત્યાદિક પદાર્થ તરફ સાતનય ચાર પ્રમાણ અને
ચાર નિરૂપવડે જે તત્ત્વશ્રદ્ધાને તે નિશ્ચયસમ્યક્ત્વનું કારણભૂત વ્ય-
વહાર સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે. અહિં કહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે, જેના
રાગ, દ્વેષ, મોહ અને અજ્ઞાન ગયેલા છે, તેજ દેવ કહેવાય. તેવા દેવ
તો શ્રી અરિહંત ભગવાન છે. બીજા હરિ, હર બ્રહ્માદિક દેવ નથી,
એટલે તે દેવોમાં દેવત્વ નથી, કારણ કે તેઓને વિષે સ્ત્રી, શસ્ત્ર,
જપમાલા આદિ રાગાદિકના ચિન્હો પ્રગટપણે વર્તે છે.

અહિં કહાય કોઈ પ્રશ્ન કરે કે, ભલે કદિ તે દેવને મુક્તિના
દાતાપણું ન હોય તો પણ તેમનામાં રાજ્ય-ધન દોલતનું દાતાપણું
તેમજ રાગાદિક કષ્ટનું વારવાપણું છે, તેથી આ જગતમાં કહેવાતા
જે દેવ-તે નામ દેવને વિષે સાક્ષાત્ જોવામાં આવે છે. તેના જવા-
બમાં જણાવવાનું કે—

“એમ કહેવું યોગ્ય નથી. કારણ કે, જો એવા દેવ કહેવાતા
હોય તો રાજ પ્રમુખ તથા વૈદ્યોમાં દેવપણું કેમ ન કહેવાય ? પણ
રાજ પ્રમુખ અને વૈદ્યો સામા પુરૂષના કર્મને અનુસારેજ આપનારા
છે, તેથી અધિક આપનારા નથી, કેમકે વધારે આપવાની તેમની
શક્તિ જ નથી, તેમની તેટલીજ પ્રવૃત્તિ છે, વળી તે દેવના સર્વ ભક્ત
રાજઓ નીરાંગી હોય, તે અનુભવથી પણ વિરૂદ્ધ છે. કહું છે કે,—
જે પુરૂષ (જીવ) પોતે જેવા કર્મ કરે છે અથવા તેણે જેવાં કરેલાં છે,
તે જીવ તેવા પ્રકારે કર્મનું શુભાશુભ ફલ ભોગવે છે એટલે તેવા
પ્રકારના ભોગને પામે છે તે વિષે હવે વિશેષ કહેવાની જરૂર નથી.

આ જગતમાં જે દેવ કહેવાય છે, તે સર્વ દેવતત્ત્વને લાયક
નથી. જે અઠાર દૂષણથી રહિત તથા રાગ દ્વેષથી રહિત છે, તે દેવ
કહેવાય છે અને તેજ મારા શુદ્ધ દેવ છે. જે પૃથ્વીકાય વગેરે છ કાય
જીવની વિરાધનાથી નિવૃત્તિ પામ્યા છે અને ઉત્તમ જ્ઞાનવાન છે,
તેજ મારા શુદ્ધ ગુરૂ છે. પરંતુ જેમની સર્વ આરંભમાં પ્રવૃત્તિ

આત્મજ્ઞાનનો સરલ-શુદ્ધ માર્ગ.

૮૧

છે અને જે નિરંતર છકાય જીવની હિંસા કરનારા છે, તેવા મારા ગુરૂ નથી, એમ નિશ્ચય દૃષ્ટિવંત બધા જીવને સમ્યક્ત્વ હોય છે.

તેથી સર્વમાં વિરતિ પ્રમાણભૂત છે. વિરતિભાવ વિના ગુરૂ-પણું પણ તાર્ય તારકપણાને અથોગ્ય છે તે વિષે કહ્યું છે કે,—

“ ઇન્નિવિ વિસયાસત્તા ઇન્નિવિ ધણધન્નસંગહસમેઆ ।

સીસ ગુરુ સમદોસા તારિજ્જહ જણસુ કો કેણ ” ॥૧॥

“ ગુરૂ અને શિષ્ય બંને વિષયમાં આસક્ત છે, બંને ધન તથા ધાન્યના સંબંધથી યુક્ત છે, તેથી બંને સરખા દોષવાલા છે, તો તેમાં કોણ કોને તારે ? તે કહે. ” ૧

જેથી અઢાર દુષણવાળા અને રાગદ્વેષ યુક્ત જે હોય તે જેમ દેવગણાતા નથી તેમ જેમની આરંભમાં પ્રવૃત્તિ છે, છકાય જીવની વિરાધનાથી જે વિરામ પામ્યા નથી અને ઉત્તમ જ્ઞાનવાન નથી તેમનો પ્રરૂપેલ ધર્મ પણ પ્રમાણભૂત નથી. કારણ કે તેઓ સર્વ-જ્ઞના વચનને અનુસારે ધર્મને કહેતા નથી, જે સર્વજ્ઞના વચનને અનુસારે કહેવામાં આવે તેજ ધર્મ ગણાય છે તેથી કેવલી પ્રરૂપિત ધર્મજ શ્રેષ્ઠ છે, આ પ્રમાણે સમ્યક્ પ્રકારની શુદ્ધ રૂચિ-શ્રદ્ધા હોય તે વ્યવહાર સમ્યક્ત્વ કહેવાય છે, કારણ કે વ્યવહારનયનો મત પણ પ્રમાણજ છે. તે વ્યવહારનયના બળથીજ તીર્થની પ્રવૃત્તિ છે. જો તે નયને પ્રમાણભૂત ન માનીએ, તો તીર્થનો ઉચ્છેદ થઈ જાય. શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે

“ જહ જિણમયં પવજ્જહ, તામા વવહાર નિચ્છયં મુયહા

વવહારનનુચ્છેણ તિથ્યુચ્છેત્તો જનવસ્સમિતિ ” ॥ ૧ ॥

જો તમારે જિનમત અંગીકાર કરવો હોય તો તમે નિશ્ચય અને વ્યવહાર બંને નયને છોડશો નહીં. તેમાં વ્યવહારનયને છોડવાથી અવશ્ય તીર્થનો ઉચ્છેદ થાય છે.

હવે સમ્યક્ત્વ બે પ્રકારે પણ શાસ્ત્રકારે બતાવેલું છે તે કહે-વામાં આવશે.

અપૂર્ણ.

૮૨

આત્માનંદ પ્રકાશ.

નૈનદર્શન અને તેનું સંક્ષિપ્ત.

દિગ્દર્શન.

“ ગણિતાનુયોગ. ”

ગતિક ૧ લા પૃષ્ઠ થી શરૂ.

લેખક—SUCCESS

નૈનદર્શનસ્થિત દ્રવ્યાનુયોગ પછી તે મહા પ્રાસાદના દ્વિતીય દ્વારરૂપ ગણિતાનુયોગના વિવેચનની આવશ્યકતા પૂર્વ નિયમાનુસાર સન્મુખ આવે છે. દ્રવ્યાનુયોગની વસ્તુ સ્થિતિ જેમ નૈન દર્શનની તલસ્પર્શી ગહનતાને સૂચવનાર છે તેમ ગણિતાનુયોગની સંકળના એટલા બધા પ્રમાણમાં અને વિસ્તૃત મર્યાદામાં છે કે ગણિત જેવા તર્ક અને યુદ્ધિથી સાધ્ય થઈ શકે તેવા સામાન્ય વિષયમાં અન્ય દર્શનોને સરખામણીમાં પાછળ રાખેલા છે. પ્રસ્તુત દર્શનવર્તી ગણિતાનુયોગ કૃપમંડુકતાને તથા મહાસાગરની વિશાળ સીમાને લોકાંત સુધી દર્શાવનાર અદ્ભુત ગણિતયંત્ર (arithmetic machine) છે. હાથમાં રહેલા નિર્મળ જળની પેઠે સર્વ જગતને પ્રત્યક્ષ પણું દેખ્યું છે જેમણે એવા સર્વજ્ઞોવડે પ્રણીત થયેલું આ દર્શન હોવાથી તેમાં યૂરોપ એશિયા આદિ વર્તમાન ચાર ખંડોનો સમાવેશમાત્ર ભરતક્ષેત્રના એક નાના વિભાગમાં થાય છે, તે ઉપરાંત બીજા અનેક ખંડો, દેશો, નદીઓ અને પર્વતો જે અત્યારે વિદ્યમાન અવસ્થામાં દૃષ્ટિગોચર થઈ શકતા નથી તે ભરતક્ષેત્રમાં મોબુદ છે. આ અનુયોગના સારભૂત વિવેચનને માટે પણ એક મોટો અંશ તૈયાર કરવો પડે તેવી સ્થિતિ હોવાથી સંક્ષિપ્તપણે અમુક વિભાગમાં દર્શાવી સમીક્ષ કરવામાં આવશે.

લોક અને અલોકરૂપ બે મુખ્ય વિભાગમાં લોકનું આણું નામ ‘ચક્રદ રાજલોક’ એવા શબ્દોવાળું છે. રાજ એ અસંખ્યેય યોજન પ્રમાણવાળું માપ છે. ચાક્રરાજલોક કે જેમાં સર્વ પ્રાણી પદાર્થોનો સમાવેશ થયેલો છે તેનો સમગ્રપણે આકાર એક પુરૂષ જેણે પોતાના

જૈન દર્શન અને તેનું સંક્ષિપ્ત દિગ્દર્શન.

૮૩

બંને પગોને પહોળા કરેલ છે, બંને હાથને કટીપ્રદેશ ઉપર રાખેલા છે, તેવી સ્થિતિવાળો છે. લોકના આકારને દૃષ્ટાંતપણે બતાવનારા તે કલ્પિત પુરુષના આકારવાળા શરીરના મધ્ય ભાગની નીચે અનુક્રમે પહેલી બીજી વિગેરે સાત નરક પૃથ્વી રહેલી છે. મધ્ય ભાગથી નીચે અને નરક પૃથ્વીની ઉપર ભુવનપતિ તથા પરમાધાર્મિક વિગેરે દેવોના આવાસ સ્થાનો છે. કલ્પિત પુરુષના આકારવાળા લોકના મધ્ય ભાગ રૂપ તીર્થલોકમાં આપણે અને આપણને દ્રશ્ય અને અદ્રશ્ય પ્રાણી પદાર્થો રહેલા છે. અહીં પંદર કર્મભૂમિના ક્ષેત્રો, ત્રીશ અકર્મભૂમિના ક્ષેત્રો, છપ્પન અંતર દ્વીપો, જંબૂદ્વીપ, ધાતકીખંડ, પુષ્કરવરદ્વીપ વિગેરે અસંખ્યેય દ્વીપો અને તેની આસપાસ લવણ, કાલોદધિ આદિ અસંખ્ય સમુદ્રો. સર્વજ્ઞ શાસ્ત્રમાં નામ અને યોજનાદિના પ્રમાણે પુરઃસર દર્શાવેલા છે. તદ્દન છેલ્લો સ્વયંભૂરમણ સમુદ્ર છે. કે જે પછી લોકમર્યાદા સંપૂર્ણ થઈ અલોકની શરૂઆત થાય છે. અહીંથી ઉપર સાતસેંથી નવસેં યોજન ઉંચે જ્યોતિર્મંડલના વિમાનો છે. અત્રસ્થિત ચંદ્ર સૂર્ય અને ગ્રહાદિની ગતિઓવડે મનુષ્ય લોકમાં જ્યોતિઃશાસ્ત્ર નિર્માણ થયેલું છે. જૈનદર્શનના અનેક અંથો જ્યોતિઃશાસ્ત્રના ગણિતથી ભરચક હતા પરંતુ દુઃષ્ઠમકાલોદ્ભવ પ્રાણીઓના કમનસીબે આપણા પૂર્વજોની યેકાગણથી વિરોધ થઈ ગયેલા છે, પરંતુ ચંદ્રપ્રજ્ઞસિ અને સૂર્યપ્રજ્ઞસિ જેવા બે મહાન્ અંથો જે અતુર્દશપૂર્વધર શ્રીમદ્ ભદ્રબાહુ સ્વામી વિરચિત છે તે વિદ્યમાન છે એ લાખો નિરાશામાં એક અમર આશા છે; પરંતુ તેનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવા ઉદ્યમની ખામીએ જ્યોતિઃશાસ્ત્રના લાભોની આશાને મૃતવત્ કરી દીધી છે.

જ્યોતિર્મંડલની ઉપર ઘણે દૂર ઉત્તર અને દક્ષિણ દિશામાં એકજ સપાટીમાં બે મળી આઠ દેવલોક છે અને તેની ઉપર એક ઉપર એક એમ અનુક્રમે ચાર દેવલોક મળી કુલ બાર દેવલોક છે. ઉપર આગળજતાં નવ ઐવેયક છેલ્લાં અહમિંદ્રપણું હોવાથી ચડતી ઉતરતી પદ વી વિગેરે વ્યવહાર નથી. તે ઉપર પાંચ અનુત્તર વિમાનો છે. સૌથી છેલ્લું વિમાન ‘સર્વાર્થ સિદ્ધ’ નામવાળું છે ત્યાં એકાવતાદી પ્રાણીજંઘ

૮૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

શકે છે. તે ઉપર પીસ્તાળીશ લાખ યોજન લાંબી પહોળી સ્ફટિક રત્નની શિલા છે તે સિદ્ધ શિલાના નામથી ઓળખાય છે. જ્યાં સિદ્ધના જીવે સાદિ અનંતકાળ રહે છે. અઢીદ્વીપ કે જે તિર્છલોકમાં મનુષ્ય લોક તરીકે ગણાયલો છે તે પીસ્તાળીશ લાખ યોજન પ્રમાણુવાળો છે. જંબુદ્વીપ એક લક્ષ યોજનનો છે. તેની પરીધિ ૩૧૬૨૨૭ યોજન, ૩ ગાઉ, ૨૮ ધનુષ્ય અને ૧૩ અંગુલ પ્રમાણુ છે. સર્વ મળી શાશ્વતી નદીઓ તીર્છલોકમાં ૧૪૫૬૦૦૦ સંખ્યાવાળી છે. ભરતક્ષેત્રનું પ્રમાણુ પાંચસે ઇવીસ યોજન છ કળાનું છે. શાશ્વત તીર્થે સર્વ મળી તીર્છલોકમાં માગધ વરદામાદિ એકસો બેની સંખ્યામાં છે. તીર્છલોકની મધ્યમાં સુવર્ણમય સુમેરૂ પર્વત લક્ષ યોજનના પ્રમાણુવાળો છે. બીજા કંચનગિરિ, ગજદંતા, વખારાગિરિ વિગેરે સર્વ મળી બસે ઓગણોતેર પર્વતો છે. ચોત્રીશ વિજય છે. પદ્માદિ છ મોટા દ્રહો છે. ઉર્ધ્વલોક તીર્છલોક અને ભુવનપતિ આદિ નિકાયોને વિષે જિન ભુવનોની સંખ્યા સાતકોડ ને બહોંતેર લાખ જેટલી છે. તે સર્વ ચૈત્યોમાં જિનબિંબોની સંખ્યા આઠસો ત્રીશ કોટી, છોતેર લાખની છે. તીર્છલોકમાં શાશ્વત જિન ચૈત્યો ચારસો તેસઠ છે. તેની અંદર સર્વ મળી પચાસ હજાર ને ચાર જિનબિંબો છે. ઉર્ધ્વ લોકમાં અનુત્તર વિમાન સુધી ચોરાસી લાખ સત્તાણું હજાર ને તેવીસ વિમાન છે તેટલાજ ચૈત્યો છે અને તેમાં સર્વ મળી એકાણું કોટી છોતેર લાખ અઠોતેર હજાર ચારસો ચોરાસી જિનબિંબો છે. આ ઉપરાંત યુગલિક ક્ષેત્રો જંબુશાદમલિ પ્રમુખ વૃક્ષો, ગંગા, સિંધુ, સીતા, સીતોદા પ્રમુખ મહા નદીઓ વિગેરેનું સવિસ્તર મર્યાદાવાળું જ્ઞાન લઘુસંઘણુ, બૃહત સંઘયણાદિ ગ્રંથોમાં પ્રતિપાદન થયેલું છે. જે જ્ઞેવાથી સર્વજ્ઞ દ્રષ્ટિ કેટલી વિસ્તારવાળી હશે તેની સંક્ષિપ્તપણે આપણુ પામર પ્રાણીઓને ઝાંખી થઈ શકે છે, કેટલાક અધ્યાત્મી કહેવાતા મનુષ્યો ગણિતાનુયોગના વિષયને શુદ્ધ ગણી તેનો અનાદર કરે છે અને બીલકુલ તે અનુયોગ લાણી દ્રષ્ટિ કરતા નથી તેવાઓએ સમજવું જોઈએ કે ગણિતાનુયોગ એ લોક સ્વરૂપનું દ્રવ્ય જ્ઞાન છે અને દ્રવ્યાનુયોગ એ તેનું ભાવજ્ઞાન છે. ભાવજ્ઞાનને દૃઢ અને મજબૂત કરવાને માટે દ્રવ્ય

જૈન દર્શન અને તેનું સંક્ષિપ્ત દિગદર્શન.

૮૫

જ્ઞાનની આવશ્યકતા છે એમ શાસ્ત્ર ખુલી રીતે કહે છે. જો કે એટલુંતો છે કે ગણિતાનુયોગના વિષયમાં રચી પચી રહી દ્રવ્યાનુયોગરૂપ સાધ્યથી બેનસીબ રહેવું એ શિષ્ટસંમત નથીજ, પરંતુ તેથી ગણિતાનુયોગ કે જે જૈન દર્શનમાં અગ્રપદ ધરાવે છે તેનું બહુમાન ઓછું થાય એ તિરસ્કરણીય છે. ગણિતાનુયોગના જ્ઞાનથી કુપમંદૂકતા દૂર થાય છે, દ્રવ્યલોક વિશાળ અને વિસ્તૃત દેખાય છે, મગજશક્તિ તર્કનિપુણ બને છે, જ્ઞેય પદાર્થોનો સંગ્રહ થઈ જાય છે, અનેક ક્ષેત્રોનું જ્ઞાન થવાથી કદાચ જાતિસ્મરણ જ્ઞાન થાય છે અને ખુદ દ્રવ્યાનુયોગના પદ્ધતિઓનો સમાવેશ કેટલી મર્યાદામાં થાય છે વિગેરે જ્ઞાનપૂર્વક અનેક મહાન્ લાભો પ્રત્યક્ષપણે રહેલા છે. તેને માટે વિશેષ કહેવાની અગત્યતા પૂર્ણ થવા સાથે શાસ્ત્રાવલોકનને માટે સૂચના કરવામાં આવે છે.

કથાનુયોગ.

જૈનદર્શનનું સ્વરૂપ સમજવાને માટે તૃતીય નેત્ર રૂપ ધર્મકથાનુયોગ છે. આ નેત્રવડે હેય ઉપાદેયની પ્રવૃત્તિ યથાર્થ સમજી શકાય છે. આ અનુયોગમાં કથાઓનો મોટો સંગ્રહ છે. ઐતિહાસિક નવલકથાઓ જે અત્યારે ભૂપૃષ્ઠ ઉપર વિદ્યમાન છે તેમના અવલોકનથી નાયકોનાં વીરત્વ, હિંમત, શૌર્ય, સાહજન્ય, ક્ષમા અને આર્જવાદિ સંદર્શણો તેમજ ક્રોધ, ઇર્ષ્યા, અભિમાન, પ્રપંચાદિ દુર્ગુણોની તુલના થઈ શકે છે. કથાઓ એ સજ્જન અને દુજનની પ્રવૃત્તિઓના યોગ લેવા લાયક દ્રષ્ટાંતો હોવાથી અર્થવાહક છે. પ્રાણી માત્ર જે હેયોપાદેય પ્રવૃત્તિમાં યતન કરવા તત્પર થતા નથી અથવા તે તેમને રૂચતું નથી તેઓ જ્યારે કથાનુયોગના દ્રષ્ટાંતો વાંચે છે અને તે ઉપર મનન કરે છે ત્યારે તેઓ શુદ્ધાશુદ્ધ પ્રવૃત્તિઓની કોટિ જાણી શકે છે અને પરિણામે હિતકારક પ્રવૃત્તિમાં જોડાય છે. ઘણા પ્રાકૃત પ્રાણીઓને કથાઓ વાંચવામાં બહુ રસ જામતો જણાય છે, પરંતુ તેઓએ તેથી હર્ષિત થવાનું નથી. જ્યારે કથાના અંગોને દરેક વિભાગમાં વહેંચી સારભૂત પદાર્થ સમજી શકાય અને અસારભૂત તથા દેવાને પ્રવૃત્તિ-

૮૬

આત્માનંદ પ્રકાશ.

શીલ થવાય ત્યારેજ ધર્મકથાનુયોગ દ્વારવડે જૈનદર્શનની મર્યાદામાં પ્રવેશ કરી શકાય છે.

ધર્મકથા સિવાયની કથાઓ—વિકથાઓ અનેક પ્રકારે રાજકથા ભક્તકથા, કામકથા, અર્થકથા, વિગેરે હોય છે. કથાનાયકો જેમના જેમના સંબંધમાં આવેલા હોય તે સંબંધી વર્ગ અનેક રંગી હોય છે. કેટલાક પ્રસંગોમાં સજ્જનો દુર્જનોની કસોટીમાં આવે છે અને તે વખતે અનેક રીતે હેરાન થવું પડે છે. કેટલાક મહાનુભાવ નાયકોના પ્રસંગમાં આવેલો વર્ગ વિષથી અને કષાયથી અભિભૂત હોય છે, કેટલાક નાયકો ત્રતાદિ ગ્રહણ કરી સંઘટમાં આવી પડતાં શિથિલ થઈ જાય છે, અમુક નાયકો સંસારમાં રક્ત રહી અંતરંગ કુટુંબના સંબંધથી દૂર રહી બહિરંગ કુટુંબનું હિંસા, અપ્રમાણિકપણું, ચોરી વિગેરેથી પોષણ કરવામાં સાર્થકતા સમજતા હોય છે, કોઈ પરસ્પરી લંપટ થઈ લજ્જને દૂર મૂકી અકાર્યમાં તત્પર થાય છે, આ અને આવાજ પ્રકારેથી ભરપૂર ચિત્રો કથા શરીરમાં આલેખન કરાયલા હોય છે. આવા વિચિત્ર રંગી ચિત્રોમાંથી હયાદિવસ્તુને જાણી લેવી એ ધર્મકથાનુયોગના શ્રવણ અને વાંચનનું અંતિમ રહસ્ય છે. આ ખાખતનું સમર્થન શ્રીમદ્ સિદ્ધર્ષિ ગણીના નીચેના શ્લોકોથી દ્રષ્ટિ ગોચર થાય છે.

અર્થ કામં ચ ધર્મં ચ તથાસંકીર્ણરૂપતામ્ ।

આશ્રિત્ય વર્તતેલ્લોકે કથાતાવચ્ચતુર્વિધા ॥ ૧ ॥

સાક્ષિષ્ટ ચિત્તહેતુત્વાત્ પાપસંબંધ કારિકા ।

તેનદુર્ગતિવર્તન્યાઃ પ્રાપ્તેપ્રવણામતા ॥ ૨ ॥

સા મહીમસ કામેષુ રાગોત્કર્ષ વિધાયિકા ।

વિપર્યાસકરી તેન હતુચૂતૈવ દુર્ગતેઃ ॥ ૩ ॥

સાશુચ્ચિત્તહેતુત્વાત્પુણ્યકર્મ વિનિર્જરે ।

વિધત્તેતેનવિક્ષેપા કારણં નાક મોઢ્યોઃ ॥ ૪ ॥

જૈન દર્શન અને તેનું સંક્ષિપ્ત દિગ્દર્શન.

૮૭

ત્રિવર્ગ સાધનોપાય પ્રતિપાદન તત્પરા:

યાનેકરસ સારાર્થ સાસં કીર્ણકયોચ્યતે ॥ ૬ ॥

“ આ લોકમાં ચાર પ્રકારની કથા અર્થ, કામ, ધર્મ અને સં-
કીર્ણ નામની છે. અર્થ કથા અંતઃકરણને કલુષિત કરવાના કારણને
લઈને પાપઉપાર્જન કરાવી દુર્ગતિપાતક ગણાયલી છે. કામકથા રાગ-
જનક ધંચાઓ ઉત્પન્ન કરનારી હોવાથી કુગતિના અનંતર કારણભૂત
છે. ધર્મકથા અંતઃકરણને નિર્મળ કરનાર હોવાથી પુણ્ય અને પાપ
કર્મની નિર્જરા કરે છે અને તેમ થવાથી સ્વર્ગ અને મોક્ષના કારણભૂત
તરીકે ગણાયલી છે. સંકીર્ણ કથા જુદા જુદા રસવાળી હોવાથી ધર્મ
અર્થ અને કામરૂપ ત્રિવર્ગની સાધનાના ઉપાયભૂત મનાયલી છે.

કથાશરીરના ઉત્તમાંગ ધર્મકથામાં ઉત્તમ પંકિતમાં ગણાયલા મનુ-
ષ્યોનાં જીવનચરિત્રો બોધનીય એટલા માટે હોય છે કે તેઓના ચરિત્રો
ઉત્તમ સદ્ગુણોથી ભરચક હોવાથી જગતના ઇતિહાસના અમરપૃષ્ઠો ઉ-
પરમુદ્રિત થાય છે અને લવિષ્યની સર્વ પ્રજા મુખ્યત્વે એ મહાકાર્યથી એ-
મની સ્મૃતિ સાચવી શકે છે અને પછીથી તજજન્ય અનુકરણ કરવામાં પ્ર-
યત્નશીલ બને છે. જીવનચરિત્રોના પાત્રોની જીવન્ત મૂર્તિઓ કે જેઓએ
પોતાની સુગંધને પૃથ્વીના પટ ઉપર પાથરી દીધી હોય છે તેવી જીવ-
ન્ત મૂર્તિઓ વાંચકોના હૃદયમાં ઉત્સાહ પ્રેરી હૃદયને પુરુષાર્થ પ્રેમી
બનાવે છે. એક વિદ્વાને કહ્યું છે કે “ જે ચરિત્રો અથવા કથાઓ
વાંચકના હૃદયમાં મલિન લાવને નિર્ગલ કરી ઉચ્ચલાવને ઉત્તેજિત
કરે નહિ અથવા તે મહાન્ પ્રતિભાનું પ્રતિબિંબ બતાવી વાંચકની
શક્તિઓને વિકાસ આપે નહિ તે માત્ર ચક્ષુનો વ્યાપાર છે. ” મ-
હાત્માઓની કથામાંથી શું મળી શકે છે તે સંબંધે એક ઇંગ્લેન્ડ
ની એ પ્રમાણે વિચારો બતાવે છે.

One comfort is that great men taken up in any
way are profitable Company.

જે મનુષ્યો ખરેખર મોટા હોય છે તેઓના જીવનને ગમે તે

૯૮

આત્માનંદ પ્રકાશ.

દૃષ્ટિથી નિહાળીએ તોપણ તેમાંથી કાંઈક યોગદાયક અથવા ઉત્કર્ષ કરે તેવું મળ્યા વિના રહેતું નથી '.

આમ હોવાથી મનુષ્ય જીવનની સફળતા મહાત્માઓની જીવન કથાઓમાંથી અવશ્ય સાર ગ્રહણરૂપ હંસચંચુવડે મિથ્યા જ્ઞાન રૂપ શાણીને છોડી હંધ શુદ્ધ જ્ઞાનરૂપ દુગ્ધથી આત્માને પુષ્ટ કરવા પ્રયત્નશીલ થવાથી થઈ શકે એ નિર્વિવાદ સત્ય છે. ક્રમશઃ આ અનુયોગ ચરણકરણાનુયોગમાં પ્રવૃત્તિનું અનંતર કારણ થઈ જાય છે. તત્ત્વ ગ્રહણ કરી આત્મોન્નતિમાં કર્તવ્ય પરાયણ થવું એ ધર્મકથાનો સત્ય અને અદ્વિતીય સિદ્ધાંત છે. જૈન કથાનુયોગ એટલો બધો વિશાળ અને વિસ્તૃત છે કે જૈનેતર દર્શનોની કથા સમુદાયની તુલનામાં તે અત્ર પહે આવી શકે છે. વળી જૈન કથાનુયોગમાં ભાગ્યેજ કલ્પિત કથાઓનો સંભવ છે અને કદાચ હશે તો તે માત્ર દાષ્ટાંતિક અર્થનો ભાવાર્થ ઉત્પન્ન કરવાને માટે જ. પરંતુ પ્રસ્તુત કથાનુયોગમાં ન્યૂનતા ભાસતી હોય તો તે એ છે કે જે મહાન્ આચાર્ય અને ઉપાધ્યાયોની ગ્રંથ સમૃદ્ધિ વિસ્તૃત પ્રમાણમાં મળી આવે છે તેમના જીવનચરિત્રો સંપૂર્ણપણે સાચવી શકાયા નથી, જેટલા મળી શકે છે તેટલા તદ્દન અપૂર્ણ સ્થિતિમાં છે. આ દોષ ગ્રંથસમૃદ્ધિ સાચવવાથી બેઢરકાર રહેલા પૂર્વકાલીન જૈનોને શિર સર્જિત થયેલો છે.

વ્રતનું યથાર્થ પાલન કરનાર અથવા વ્રત વિરાધક કથાનાયકોના યોગદાયક ચરિત્રો પાંચકોનાં હૃદયમાં સજ્જડ છાપ પાડી શકે છે, તેના દૃષ્ટાંતો પાંચવ્રત ઉપર અનુક્રમે હરિભલ, વસુરાજ, રૌહિણિય, સુદર્શન અને નંદ આદિ પ્રસિદ્ધ નરોના છે. અનેક રંગી દ્રષ્ટાંતોથી ભરપૂર કથાનુયોગ છે તે શાસ્ત્રાવલોકનથી માલૂમ પડી આવે તેમ છે, જેમકે ગિરિશુક અને પુષ્પશુકના દૃષ્ટાંતોમાંથી સદસદ્સંગતિના લાભાલાભનો યસ્થિતિ સાર મળી શકે છે. સંક્ષિપ્તપણે પૂર્ણ કરી નિમ્નલિખિત પ્રલોકના અલંકાર સાથે કથાનુયોગનો ઉપસંહાર કરવામાં આવે છે.

બાર વ્રતના અંતરંગ હેતુઓ.

૮૬

इहामुत्रचजंतूनां सर्वेषाममृतोपमाश्च ।

शुद्धाधर्मकथाधन्याः कुर्वन्तिहितकाम्यया ॥

અપૂર્ણ.

બાર વ્રતના અંતરંગ હેતુઓ.

(ગત અંકના પૃષ્ઠ પરથી શરૂ).

પાંચ આણુવ્રત પછી ત્રણ ગુણુવ્રતો આવે છે, જેનાથી આત્માને ગુણુની પ્રાપ્તિ થાય છે, તેથી તે ગુણુવ્રત કહેવાય છે. તેમાં 'પેહેલું' દ્વિગ્વ્રત નામે ગુણુ વ્રત છે. પૂર્વ પશ્ચિમ વગેરે દશ દિશાઓમાં આ ટલા કોશથી અગાડી ન જવાની-દશે દિશાઓમાં ગમન-જવાનું પરિ-માણુ કરવું તેવી તેમાં પ્રતિજ્ઞા કરવામાં આવે છે. આ વ્રતથી પ્રાણી સંતોષના ઉચ્ચ સુખનો આનંદ અનુભવી શકે છે. પ્રાચીન મહાત્માઓએ એ હેતુને ગર્ભિત રાખી અને હિંસાની પ્રવૃત્તિ અટકાવવાની ઇચ્છા ધારણ કરી આવ્રતની યોજના કરેલી છે.

આ પહેલાં ગુણુ વ્રતના પછી પાંચ અતિચાર છે કરેલી મર્યાદાથી વિશેષ ઉંચું ચઢવું, નીચે ઉતરવું; તિરછાં જવું; ક્ષેત્રની મર્યાદા વધારી લેવી અને મર્યાદાઓને ભૂલી જવી આપાંચ અતિચાર એ વ્રતને ભંગ કરનારા છે. એ અતિચારથી રહિત એ ગુણુવ્રત પાળવાથી માણુસ સંતોષના પૂર્ણ અંશેને મેલવી અનાસકત પણે સ્વધર્મ અને સ્વકર્તવ્ય સાધી શકે છે.

દિશાઓની મર્યાદામાં પ્રતિબદ્ધ થયેલો મનુષ્ય કર્તૃત્વ પરાયણ થઈ અનુક્રમે આત્મભાવ ઉપર આસકત થઈ શકે છે. જે આત્મભાવના બલથી પોતે નિર્લેપ, અબાધ, આનંદમય અને સર્વ સમાન આત્મભાવ ધારણ કરનાર હોઈ ઉચ્ચ દશાને અધિકારી થાય છે અને કાવતરાં, કપટ, દુર્બુધ્ધિ એ બધાથી છુટી કેવળ પરમાર્થના માર્ગનો પથિક બને છે. વિશ્વોપકારી મહાત્માઓ એ આવા ઉત્તમ હેતુઓને લઈને આ પહેલા ગુણુવ્રતની યોજના કરેલી છે.

૬૦

આત્માનંદ પ્રકાશ.

બીજું ગુણ વ્રત ભોગોપભોગ પરિભાણ નામે છે. અન્ન, જલ, ગંધ, પુષ્પ ઇત્યાદિ ભોગ્ય રૂપ પદાર્થો, તથા વસ્ત્ર, આભૂષણ, ધર, બીછાના અને વાહન વગેરે ઉપભોગ્ય પદાર્થોનું પરિભાણ કરવું તથા કંદમૂળ, કાંદા માંખણ, વિગરે અનંતકાય અલક્ષ્ય વિગેરે પદાર્થો ત્યાગ કરવાં તે ભોગોપભોગ પરિભાણ નામનું બીજું ગુણવ્રત કહેવાય છે. તેના પાંચ અતિચાર છે. ૧ સચિત્ત ૨ સચિત્ત સાથે બંધાયેલું ૩ સચિત્ત સાથે મિશ્ર થયેલું ૪ મદિરાના સંધાન વીગેરેની સાથે મળેલું અને ૫ અડધું કાચું અને અડધું પાકું એ તેના પાંચ અતિચાર છે, તેમજ કર્મ એટલે આજીવીકાને માટે આરંભ તેને આશ્રીને જેમના તીવ્ર કર્મ છે, એવા અને નિર્દય જનને યોગ્ય એવા કઠોર કર્મના આરંભ કરનારા એવા અંગાર કર્મ વગેરે બીજા પંદર અતિચાર છે તે વીશ અતિચારો ટાળવાથી બીજું ગુણવ્રત નિર્દોષ રીતે પહોં શકે છે.

આ સંસારના ભોગ તથા ઉપભોગના અનેક પદાર્થો દૃષ્ટિગત થાય છે, તે સંસારી ગૃહસ્થના હૃદયને પોતા તરફ આકર્ષી જાય છે. અને તેથી ગૃહસ્થ વિષયોના પ્રવાહમાં તણાઈ સ્વધર્મ અને સ્વકર્તવ્યથી શ્રદ્ધ થઈ જાય છે. જ્યાં જ્યાં ઐહિક વૈભવની વૃદ્ધિ થાય છે, ત્યાં ત્યાં ધર્મનું બંધન પ્રાયઃ શિથિલ થઈ પડે છે. ધર્મનું કૃણ અદ્રષ્ટ છે એટલે પ્રત્યક્ષ રીતે દ્રષ્ટિમાં આવે તેવું નથી. અને આલોક વૈભવ વિલાસોનું કૃણ દ્રષ્ટ છે; પ્રત્યક્ષ રીતે દ્રષ્ટિમાં રાગદ્વેષની તૃપ્તિ રૂપે ઉતરી શકે છે. અવિચારી અને અજ્ઞાની મનુષ્યો દ્રષ્ટ કૃણને સુકી અદ્રષ્ટ ઉપર શ્રદ્ધા કરી શકતા નથી. જ્યાં વૈભવાદિ સમૃદ્ધિ અને ઐહિક ભોગ સાધનની સામગ્રી પ્રાપ્ત થઈ ત્યાં તેના મન ઉપર ઝેરી વિષ ચડી જાય છે કે, જેથી તે અદ્રષ્ટ એવા ધર્મના કૃણ ઉપર શ્રદ્ધા રહિત થઈ વિષય સાગરમાં મગ્ન બની ધર્મ બ્રહ્મ થઈ જાય છે. સમૃદ્ધિનો યોગ થતાં અદ્રષ્ટ એવા ધર્મના કૃણ ઉપર દ્રષ્ટિ રાખવાનું કોઈ પુણ્યવાન લવી આત્માનેજ સુસાધ્ય છે. આવા હેતુથી વિવેચકારી આર્હત મહાત્માઓએ આ બીજા ગુણવ્રતની યોજના કરેલી છે. ભોગ્ય

આર વ્રતના અંતરંગ હેતુઓ.

૯૧

તથા ઉપભોગ્ય રૂપ વિવિધ વિષ વૃક્ષોથી ભરપૂર એવી વિષય વાટિકામાં વિહાર કરનારો મનુષ્ય કદિપણ પોતાના સ્વરૂપનો વિચાર કરી શકતો નથી; એમ એ મહાત્માઓ પોતાની જ્ઞાન દ્રષ્ટિથી જોતા હતા. વળી તેઓ જાણતા હતા કે, વૈભવના વિલાસમાં મગ્ન થયેલા મનુષ્યો પ્રમાદી અને સ્વચ્છંદી થઈ જાય છે, પરસ્પરમાં કલહ વધારે છે, ધર્મની જે ઉચ્ચ ભાવના છે, તે તરફ દૃષ્ટિ ન રાખી અધર્મી બની જાય છે, વ્યવહારની વ્યવસ્થાનો ભંગ કરે છે, અને અનુક્રમે સખ્ત વ્યસનોને સેવનારા થાય છે. આવો સૂક્ષ્મ વિચાર કરી તે મહાત્માઓએ ભોગોપભોગ વિરતિના વ્રતની આવશ્યકતા દર્શાવી છે; તે મહાત્માઓની તે યોજનાને ધન્યવાદ આપતાં એક જૈન વિદ્વાન્ના પ્રમાણે લખે છે.—

“ જોગોપજોગ વિરતિ વ્રતં ગૃહનિવાસિનામ્ ।

દ્વદ્વા મુત્રેષ્ટદં પ્રોક્તં તીર્થકૃદ્ધિર્મહાત્મજિઃ ॥ ૧ ॥

“ મહાત્મા તીર્થકરોએ ભોગોપભોગ વિરતિ નામે વ્રત ગૃહસ્થોને આ લોક તથા પરલોકમાં ઇચ્છિતને આપનારું કહેલું છે.” ૧

વિષયોમાં અતિ આદર રાખવાથી મનોવૃત્તિમાં અનેક જાતના અશુભ વિચારો પ્રગટ થાય છે અને તેથી તેવા મલિન મનની અંદર શુભ વિચારો કે શુભ ભાવનાઓ પ્રવિષ્ટ થતી નથી. ભોગવેલા વિષયોને વારંવાર યાદ કરવાથી મન સર્વદા દુઃખ્યાન કર્યા કરે છે અને તે વિષયો મેલવવાને માટે અનેક જાતના કુવિચારો પ્રગટાવે છે; આથી તે ગૃહસ્થ આત્મિક ભાવથી ઘણોજ દૂર થઈ જાય છે. વિષય ભોગવવામાં અતિશય આસક્તિ રાખવાથી માણસ કાર્યોકાર્યોનો વિચાર કરતો નથી. તે પોતાના ધર્મ અને કર્તવ્યથી વિમુખ બની જાય છે. વિષયા શકિતની ભાવના જ્યાં તીવ્ર રૂપે પ્રગટ થાય છે, ત્યાં ધર્મ, અધર્મ, ત્યાય, અત્યાય, ખરું, ખોટું અને જવાબદારી વગેરે કાંઈ પણ જોવામાં આવતું નથી. કદિ ગૃહસ્થ મનુષ્ય વિદ્વાન હોય અને વિવેકી દેખાતો હોય પણ જો તેના હૃદયમાં વિષયાસક્તિએ સ્થાન કરેલું હોય તો તે માણસની વિદ્વતા અને વિવેકિતા એ ઉભય ગુણો નકામા

૬૨

આત્માનંદ પ્રકાશ.

થઈ જાય છે. તેની વિદ્યા અને વિવેક વાલી દૃષ્ટિમાં અંધતા આવી જાય છે.

જેઓ આગામી વિષયોના સેવનમાં તૃષ્ણા રાખે છે અને વિષય નહીં ભોગવતા છતાં વિષય ભોગવવાની ભાવના ભાવ્યા કરે છે, તેઓની માનસિક સ્થિતિ એવી બની જાય છે કે, જેથી તેઓ આ લોકની ધર્મ અને જ્ઞવહારની ઉચ્ચ સ્થિતિમાં કદિપણ આવી શકતા નથી. અને કદિ તેઓ ઉચ્ચ સ્થિતિમાં આવ્યા હોય તો તેમાંથી બ્રહ્મ થઈ અધમ સ્થિતિમાં આવી જાય છે.

આવા આવા અનેક હાનિકારક બનાવોનું સૂક્ષ્મ નિરીક્ષણ કરી પૂર્વના મહાત્માઓએ બીજા ગુણવ્રતની ઘટના રચેલી છે. જો માણસ એ વ્રતને નિરતિચારપણે પાળે છે, તો તેથી તે ઉભયલોકમાં વિજયી થઈ શકે છે.

ત્રીજું અનર્થદંડ વિરતિ નામે ગુણવ્રત છે. અર્થ કહેતાં પ્રયોજન એટલે સ્વજન-ઈંદ્રિયો સંબંધી શુદ્ધ ઉપકાર રૂપ પ્રયોજન તેને અર્થદંડ એટલે સાવધ અનુષ્ઠાન કરવા રૂપ તે અર્થ દંડ, તેમજ આપણું હિત અહિત નથી તો પણ અન્યને પાપકારક ઉપદેશો દેવા, અથવા હિંસા કરવા માટે શસ્ત્રાદિ ઉપકરણો દેવા, ખોટી વાતોનું ચિંતવન કરવું, કુકથા-કુવાર્તાઓ વાંચવી, સાંભળવી અથવા પ્રમાદથી પ્રવર્તવું, નકારૂં ધ્યાન કરવું, ઈત્યાદિ અનર્થ દંડ ગણાય છે. તેનાથી વિરક્ત થવું, તે અનર્થ દંડ વિરતિ નામનું બીજું ગુણ વ્રત છે.

અનર્થ દંડના ઉપર કહેલા પ્રવર્તનોથી માણસ અધમાધમ સ્થિતિમાં આવી જાય છે અને આ સંસારની પાપમય વિકટ અને વિષમ જાળમાં ફસાઈ સ્વધર્મ અને સ્વકર્તવ્યથી વિમુખ બની જાય છે. પછી ક્ષુદ્ર જીવનમાં આવેલો તે માણસ અમુક પ્રકારની પાપમય ભાવનાઓનું પુતળું બની જાય છે. અનેક અનેક પાપમય વાસનાઓ તેના મનમાં રમ્યા કરે છે, અને આખરે અનેક જાતના અત્યાચારોનો તે ઉપાસક બને છે.

બાર વ્રતના અંતરંગ હેતુઓ.

૯૩

તે અનર્થ દંડ વિરતિના પણ પાંચ અતિચાર છે. ૧ અશ્લીલ વચન બોલવા, ૨ લજ્જા પામી ચિત્ર લખવું અથવા લજ્જા પામી પોતાની ચેષ્ટા કરવી, ૩ વ્યર્થ ખર્ચવાદ કરવો ૪ અનાવશ્યક ઉપલોગની સામગ્રી વધારવી અને ૫ કામનો અંદાજ કર્યા વગર અધિક કરવું આ પાંચ અતિચારો ટાળવાથી તે અનર્થ દંડ વિરતિ નામનું ગુણ વ્રત નિર્દોષ રીતે પલે છે.

અશ્લીલ વચન બોલવા-એ ગૃહસ્થની કુલીનતાને અને શ્રાવકતાને હીણપદ લગાડનારા છે. કુલીન પુરૂષોના મુખમાંથી જે વચનો પ્રગટ થાય, તે લોકોને રૂચિ કરડોવા જોઈએ. લજ્જા પામી ચિત્ર લખવું અથવા લજ્જા પામી પોતાની ચેષ્ટા કરવી (પોતાની હલકાઈ જણાવનાર મુખને ત્ર વિગેરેના વિકાર પૂર્વક હાસ્યને ઉત્પન્ન કરનારી ભાંડ-ભવૈયા જેવી વિડંબન ક્રિયા કરવી) એ પણ અયોગ્ય વર્તન ગણાય છે. એવા વર્તનથી ગૃહસ્થ પોતાની પ્રતિષ્ઠા ગુમાવે છે, અને લોકોમાં હાસ્યનું ભાજન થાય છે. વ્યર્થ ખર્ચવાદ કરવો, એટલે અસભ્ય, અસત્ય અને અસંબંધ એવું બહુ બોલવું એ તો અકુલીનતા અને અશિક્ષણના પરિણામો કહેવાય છે, તેવા પુરૂષની ઉપર કોઈને વિશ્વાસ ઉત્પન્ન થતો નથી, એટલુંજ નહીં પણ તેની તરફ તિરસ્કાર છુટે છે. અનાવશ્યક ઉપલોગોની સામગ્રી વધારવી, એમાં વ્યર્થ ધન વ્યય અને મૂર્ખતા પ્રગટ થાય છે. ઉપલોગોના નિરૂપયોગી પદાર્થોનો સંગ્રહ કરવાથી અનેક જાતની ખીજ પણ ધાર્મિક અને વ્યવહારિક હાનિ થાય છે. અને છેવટે આત્મા નરકને વિષે જાય છે. કામનો અંદાજ કર્યા વગર અધિક કરવું, એ વ્યવહાર માર્ગથી તદ્દન વિપરીત છે. અને તેથી લોકોપવાદ અને નિંદાનો જન્મ થયા વગર રહેતો નથી. આ પ્રમાણે એ પાંચ અતિચારમાં અનેક જાતના દોષોનું સૂક્ષ્મ દર્શન કરી મહાત્માઓએ ખીજા અનર્થ દંડ વિરતિ ગુણવ્રતની યોજના કરી છે અને તેનો નિરોધ કરી અનેક જાતના શિક્ષણો આપેલા છે.

આપણા વિશ્વોપકારી તે મહાત્માઓએ આ વ્રતની યોજનામાં અનેક જાતના લાભો દર્શાવ્યા છે. વ્યવહારના જે શુદ્ધ નિયમો છે,

૯૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

તેને માણસ પોતાના તાબામાં લઈ અથવા પોતે તેને તાબે થઈ અધિકાધિક સુખી થતું ચાલે, એ મહાત્માઓનો અંતરંગ ઉદ્દેશ છે. ધર્મ નિયમોને યથાર્થ અનુસરવાથી સર્વ પ્રકારની જે અનુકૂલતા થાય, તેને માટે તેઓ સર્વદા ઈતેજરી રાખતા હતા. મનુષ્યને નિયમ કે વ્રતનું સ્વરૂપ લક્ષ બહાર જવા દેવું વ્યાજબી નથી. સુખ શાને કહેવું, ઉત્તમતા શામાં છે, એ વાત પ્રત્યેક મનુષ્યે મનન કરીને સમજવી જોઈએ. ધર્મના નિયમો અને વિશ્વના વ્યવહારના નિયમોનો નિકટ સંબંધ છે. તે નિયમો જે પ્રકારે સારામાં સારી રીતે સચવાતા હોય ધર્મને બાધ ન કરનારા હોય તેવું જે વર્તન, તેવું જે કૃત્ય, તે સાફ અથવા ઉત્તમ છે અને તે વિનાનું ગમે તેવું તાત્કાલિક સુખ આપે તેવું હોય તથાપિ તે અધમ છે.

આ સિદ્ધાંત તેમના અંતરંગ હેતુઓથી સિદ્ધ થાય છે. પ્રેમ અને ઉપકારદ્વારા જ્ઞાન તથા વ્રત નિયમોનો વિસ્તાર કરવા ઈચ્છતા તે મહાત્માઓને જેટલો ધન્યવાદ આપવામાં આવે તેટલો થોડો છે. તે મહાત્માઓએ આ ગુણવ્રતોની યોજના કરી તે દ્વારા સૂચ્યું છે કે, “આ સંસાર સુખ અને દુઃખ-એ ઉભય તત્વોથી ભરપૂર છે. તેમાંથી સુખને તારવી કાઢવા પ્રયત્ન કરવાની ઈચ્છા હોય દુઃખોને દૂર કરવા અને કંમોના ભારને હલકો કરવાની અભિલાષા હોય તો યથાશક્તિ વિરતિ ધર્મનો અંગીકાર કરવો. સર્વવિરતિ ન બને તો દેશવિરતિ સંપાદન કરવા પ્રયત્ન કરવો. જે નિયમમય ધર્મભાવના જીવન માત્રના હેતુ રૂપે ધષ્ટ છે તે તેજ મનુષ્યના સર્વ આચાર વિચારની નિયંત્રી થવી જોઈએ. વ્રત નિયમ એ ધર્મ પ્રાસાદની ઉચ્ચ ભુમિકા સોપાન છે, એ સોપાન સંપાદન કર્યા વિના ધર્મની ઉચ્ચ ભુમિકામાં કદી પણ જઈ શકાતું નથી. અપૂર્ણ.”

એક નમ્ર વિનંતિ.

૬૫

“એક વિનંતિ.”

સવિનય જણાવવામાં આવે છે કે ન્યાયાલોનિધિ શ્રીમદ્ વિજયનંદસૂરી વિરચિત શ્રી અજ્ઞાનતિમિર ભાસ્કર ગ્રંથમાંની એક હકીકતના ખુલાસા માટે મુખર્થથી એક પોસ્ટ કાર્ડ વગર નામનો સભાને મળેલ છે, અને તેવાજ તેજ મતલબનો પત્ર મીયાગામ વિદ્વદ્ રત્ન મુનિરાજશ્રી વલ્લભવિજયજી મહારાજને મળ્યો છે, જે અમોને તપાસ માટે મોકલવામાં આવ્યો છે તેમાં પણ નામ ન હોવાથી જવાબ કોને આપવો તે સુઝ ન પડવાથી આ માસિકદ્વારા તેવા પરમ ગુરૂ ભકતોને જણાવવા રજા લઈએ છીએ કે સભા તરફથી ઘણું વર્ષ પહેલા છપાયેલ શ્રી અજ્ઞાન તિમિર ભાસ્કર ગ્રંથમાં જેજે સ્થળે આ પત્ર લખનાર ગુરૂ ભકતને, તેમજ બીજા અન્ય સ્વધર્મી બંધુઓને વાંચતા, વિચારતા જેજે ઠેકાણે ખુલાસા કરવા જેવું હોય કે કોઈ સ્થળે રખલના માલમ પડે તો તેઓએ મેહેરબાની કરીને અમો ને ખુલાસા સહિત લખી મોકલવું. જેથી ફેરફાર કરવા જેવું હશેતો મુનિરાજશ્રી વલ્લભવિજયજી મહારાજની આજ્ઞાનુસાર બીજી આવૃત્તિમાં તેનો યોગ્ય સુધારો કરવામાં આવશે.

લી.

જૈન આત્માનંદ સભા.

વર્તમાન સમાચાર.

મી. શીવજી દેવશીએ મુખર્થના પ્રેસીડેન્સી માળુસ્ટ્રેટની કોર્ટમાં મુનિરાજશ્રીને મવિજયજી મહારાજ, અમદાવાદના શ્રીચુત્ર નગરશેઠ ચીમનલાલ લાલભાઈ, ભાવનગરના રહીશ વોરા અમરચંદ જશરાજ, તથા શાહ કુંવરજી આણંદજી અને મુખર્થના રહીશ હલાલ મોહનલાલ હેમચંદ ઉપર બદનક્ષીની ફરીયાદ કરી હતી, જેમાં પ્રથમ નોટીસ કાઢી હતી; જેની સુનાવણી પ્રેસીડેન્સી માળુસ્ટ્રેટ મી.

૯૬

આત્માનંદ પ્રકાશ.

એસ્ટન સન્મુખ તા. ૨૦-૯-૧૧ ના રોજ નીકળી હતી જેમાં બંને પક્ષ-કારોના વકીલોની દલીલ સાંભળી સઘળાઓ ઉપરની નોટીશ રદ કરી હતી. આ સંબંધમાં વિશેષ ખુલાસો ઘણા વર્તમાન સમાચારો-પેપરોમાં આવી ગયેલ છે.

પુસ્તક પહેાંચ.

નીચે લખેલા પુસ્તકો અમોને ભેટ તરીકે મળ્યા છે જે ઉપકાર સાથે સ્વીકારવામાં આવે છે.

દશવૈકાલિક સૂત્ર.	}	શેઠ હીરાચંદ્રજીગરાજજી.
		શ્રી ગણપુરવાળા તરફથી
ચોવીશ જીન સ્તનાવળી.	}	જૈન સમાચાર પત્રના અધિપતિ.
		શ્રીઅમદાવાદવાળા તરફથી.
અષ્ટપ્રકારી પૂજા.	}	મુનિમહારાજ શ્રી વૃદ્ધિચંદ્રજી
		જૈનવિદ્યાશાળા. ભાવનગર તરફથી.
સ્વર્ગના પરવાના.	}	શા. બાલુભાઈ કહાનદાશ.
		શ્રી ભાવનગરવાળા તરફથી
મુનિ મહારાજ શ્રી વલ્લભવિજયજી	}	શા. સોમચંદ સુરચંદ.
કૃત સ્તનાવળી.		શ્રી મીયાગામવાળા તરફથી
માંસાહારની વીરૂધ્ધ અને વનસ્પ- ત્યાહારનાપક્ષમાં વૈજકીય સિધ્ધાંતો.	}	શ્રી જૈન ડીગરજી માસિકના
તમાકુના દુષ્પરિણામો.		અધિપતિશ્રી સુરતવાળા તરફથી
૧૦ ઉપમિતિ ભવ પ્રપંચના અંકો.	}	વોરા ગોરધનદાશ હરખચંદ શ્રી
૨-૫-૬-૭-૮-૯-૧૦-૧૧-૧૨-૧૩		ભાવનગરવાળા તરફથી.
શ્રાધ્ધવિધિ ભાષાંતર.	}	